

El pardalet

A casa l'àvia Teresa hi ha sempre moltes peces de roba. N'hi ha de tots els colors que us pugueu imaginar. I és que l'àvia Teresa és modista. I a més de ser modista, li agrada molt explicar contes. El conte que més li agrada explicar és un que comença així:

Una vegada hi havia un pardalet petit i escanyolit, però molt espavilat, que va anar a patinar sobre gel. El pardalet, que a més d'espavilat era molt agosarat, va voler fer una pirueta. Però ves per on que no li va sortir bé i cataclanc! Va relliscar i es va trencar la poteta.

-Ai, uix, carai, quin mal! M'he trencat la poteta! -deia entre gemecs "El pardalet".

El pardalet tenia un amic que era un periquito. Aquest periquito era un pèl setciències. Era un d'aquests periquitos que ho saben tot i que sempre volen dir la darrera paraula. Malgrat això, el pardalet estimava molt el periquito. I el periquito al pardalet.

Quan el periquito va sentir els plors i els gemecs del pardalet, hi va anar volant, a veure què li passava.

-He relliscat! -va dir el pardalet al periquito-. Imagina't si n'és de fort el gel, que m'ha trencat la pota!

-Sí que ho és, de fort, el gel -li va dir el periquito-. Però encara és més fort el Sol. Perquè el Sol, amb la seva escalfor, fon el gel.

-Tens raó -va dir llavors el pardalet-. El Sol sí que és fort, perquè fon el gel que m'ha trencat la poteta.

El periquito va pensar que encara hi havia algú més fort que el Sol. Per això va dir:

-Més fort que el Sol és el núvol, que el pot tapar.

-És cert -va dir el pardalet-. El núvol sí que és fort, perquè tapa el Sol, que fon el gel que m'ha trencat la poteta.

Per al periquito, però, el núvol no era el més fort:

-Més fort que el núvol és el vent, que d'una bona bufada se'l pot endur -va dir.

I el pardalet va haver de reconèixer que el periquito deia la veritat.

-El vent sí que és fort, perquè s'endú el núvol, que tapa el Sol, que fon el gel que m'ha trencat la poteta.

El periquito va arrufar el bec i va dir que allò tampoc no era del tot cert.

-Més fort que el vent és la paret, perquè l'atura.

I el pardalet no el va poder contradir.

-Tens raó, periquito. La paret sí que és forta, perquè atura el vent, que s'endú el núvol, que tapa el Sol, que fon el gel que m'ha trencat la poteta.

El periquito va dir llavors.

-Més forta que la paret és l'aigua, perquè l'aigua pot travessar la paret.

I el pardalet va assentir dient:

-L'aigua sí que és forta, perquè travessa la paret, que atura el vent, que s'endú el núvol, que tapa el Sol, que fon el gel que m'ha trencat la poteta.

Però el periquito estava convençut que hi havia algú encara més fort que l'aigua. I va dir:

-Més fort que l'aigua és el bou, perquè se la beu tota.

I el pardalet no s'hi va poder oposar.

-Tu sí que ets savi, periquito. El bou sí que és fort, perquè es beu l'aigua, que travessa la paret, que atura el vent, que s'endú el núvol, que tapa el Sol, que fon el gel que m'ha trencat la poteta.

-Però la corda encara és més forta que el bou. Perquè amb la corda es lliga el bou -va dir el periquito.

-És ben veritat -va dir el pardalet-. La corda sí que és forta, perquè lliga el bou, que es beu l'aigua, que travessa la paret, que atura el vent, que s'endú el núvol, que tapa el Sol, que fon el gel que m'ha trencat la poteta.

I quan semblava que ja havien trobat qui era el més fort de tots, el periquito va dir:

-Més forta que la corda és la tanca perquè la subjecta.

I al pardalet no li va quedar més remei que dir:

-La tanca sí que és forta, perquè subjecta la corda, que lliga el bou, que es beu l'aigua, que travessa la paret, que atura el vent, que s'endú el núvol, que tapa el Sol, que fon el gel que m'ha trencat la poteta.

El pardalet pensava que ja no hi hauria ningú ni res més fort que la tanca, però el periquito que, recordem-ho, era molt savi, va dir:

-Més fort que la tanca és el foc, que la pot cremar.

I el pardalet va dir llavors:

-El foc sí que és fort, perquè crema la tanca, que subjecta la corda, que lliga el bou, que es beu l'aigua, que travessa la paret, que atura el vent, que s'endú el núvol, que tapa el Sol, que fon el gel que m'ha trencat la poteta.

I després va preguntar al periquito:

-Hi ha algú més fort que el foc?

El periquito va dir que no. Que més fort que el foc no se li acudia qui hi podia haver.

-Doncs ara que ja hem trobat qui és el més fort, per què no cridem l'ambulància? Al

capdavall, m'he trencat la poteta, i em fa mal!

I dit i fet. Van cridar l'ambulància.

-Segur que arriba de seguida -va dir el pardalet-. Les ambulàncies van molt de pressa.

I el periquito va contestar:

-Més de pressa que l'ambulància van els cotxes de fórmula u...

Sort que l'ambulància va arribar al cap d'un instant, perquè el pobre pardalet no hauria pogut suportar que el periquito tornés a començar amb allò de mirar qui és més que l'altre. El pardalet va pujar a l'ambulància, i el periquito li va preguntar:

-Vols que t'acompanyi?

-Sí -va respondre el pardalet-. Però només si calles!

I us ho cregueu o no, com que el pardalet l'hi havia demanat, durant tot el camí el periquito no va dir ni piu.

Al cap d'uns quants dies, la poteta del pardalet ja estava del tot curada. I no li feia gens de mal. I a veure si endevineu quina va ser la primera cosa que va fer llavors el pardalet? És clar que sí! Se'n va anar a patinar sobre gel!

Guió: Eulàlia Carrillo

-
-
- Amb el suport de

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta 5480](#) |
- - [Idiomes](#)
    - [Català](#)
    - [Castellano](#)
    - [English](#)